

Svečiai Dievo karalystėje¹

Svečiu juk vadiname žmogų, kuris laikinai užaina pas Tave ir pasisvečiavęs su „sudiev“ išeina iš Tavo namų, palikdamas gerą įspūdį, o kartais ir nekoki.

Svečių knygą turi beveik kiekvienas žymus ir visuomenėje reikšmingas asmuo, ar tai politikas, ar kultūrininkas, poetas, rašytojas, verslininkas. Kiekviena proga būnant pas tokį asmenį tuoj prašomas esi, jei esi iš „kilmingesniųjų“, parašyti ką nors į tą svečių knygą: savo nuomonę apie prabangų namą ar viso buto įrengimą. O jei esi humanitarinių mokslų atstovas, tai kokį brangų žodį ar dainos posmą etc. Reiškia, asmuo, pas kurį tu apsilankai, nori, kad paliktum savo ženklą, savo pėdsakus pas jį.

Yra svečių knyga ir Dievo karalystėje, į kurią savo gimimo dieną tu esi įrašytas kaip naujas Žemės gyventojas. Svečiuotis Žemėje vienam duotas ilgesnis laikas, kitam trumpesnis, bet visų iki vieno Žemės gyvūnų gyvenimo kelio Žemėje dalia ir laikas yra skirti to pačio Dievo. Ir ko [tik] nebandoma daryti, [siekiant suprasti], kaip ilgiau naudotis tuo laiku Žemėje gyvenant, [netgi] atliekami moksliniai tyrimai. Bet nuo pat šios planetos ir gyvūno atsiradimo dar niekas nepajėgė surasti ilgo gyvenimo kelio [recepto] ir niekas nekalba apie tai, kaip pasirašyti, kad buvai svečiuose Žemėje, ir [suprasti], kokius palikai pėdsakus, ne tik praeivio pėdas, savo buvimu.

Tik kurį laiką Tavo pėdsakai išsilaiko vienoj, antroj kartoje, bet dulkės kaupiasi metai iš metų ir...

Atsiradau Žemės planetoje 1915 m. spalio mėn. 29 d. ir buvau tuoj pat įrašyta į Žemės gyventojų svečių knygą, esančią Dievo karalystėje jau nuo pasaulio pradžios. Buvau įrašyta kaip lietuvių tautos vaikas, gimęs iš lietuvių tautos tėvų. Bet gimiau ne Lietuvos žemėje, Rusijoje, Jaroslavl² mieste, [nes] 1914 m. mano Tėtė buvo rusų caro iškeldintas iš Lietuvos į Rusiją ir įdarbintas valdiškoje „akcizna upravlienija“³ įstaigoje.

Ir Mama, ir Tėtė buvo Vilkaviškio apylinkės žmonės – Mama iš Būdviečių, Tėtė – iš Čižiūnų kaimo. Mama – vienturtė duktė tvarkingo, gero ūkininko Juozo Čarnecko ir Marijos Ivanauskaitės, o Tėtė – iš 14 vaikų šeimos, rodos, Onos Balanevičiūtės ir veterinoriaus⁴ Juozo Pšibilskio. Iš Tėtės šeimos užaugo septyni, kiti išsiskirstė eidami per gyvenimą, jaunystėje.

[Tėvai] sukūrę šeimą gyveno Vilkaviškyje. 1913 m., gimus pirmai dukrai, Vilkaviškio gimnazijos mokinys Juodišius⁵, gyvenęs ir nuomininku [buvęs] pas mano Tėvus, tapo mano sesers krikšto tėvu. Vėliau, Lietuvai atkūrus nepriklausomybę, tas krikšto tėvas pasidarė net kariuomenės generolu, bet buvo sovietų okupacijos metu suimtas okupantų, iš Lietuvos išvežtas į Sibirą ir nužudytas.

Po 50 metų tautinių skrybų sutikome Lietuvoje generolo Juodišiaus sūnų Saulių, smuikininką, muziką. Prisistačiau ir tapome dvasiniais⁶ susieti draugai. Deja, neilgai. Saulius Juodišius mirė, [tiksliai] neprisimenu metų, laikotarpiu nuo 1990 m. iki gal 1999 m.

Mano Mama Uršulė turėjo vieną brolių Joną, 1919 m. jis buvo besitraukiančių, išbadėjusių ir plėšikaujančių kareivių su kitais 7 kaimo berneliais sušaudytas, kaip pasipriešinęs kareivių savivaliavimui, plėšikaujant⁷ ūkininkus. Sušaudė išvežtus ilgavežimiu iš kaimo ir surištus, už Vilkaviškio bažnyčios. Vėliau ten buvo pastatyta kunigų seminarija.

¹ Rankraštyje pateikiamas dar vienas galimas pavadinimas *Žemės gyventojų svečių knyga Dievo karalystėje*.

² Jaroslavlis – miestas Vakarų Rusijoje, prie Volgos upės, 282 km į šiaurės rytus nuo Maskvos.

³ Lietuvių kalba – akcizų valdyba.

⁴ Veterinaro.

⁵ Jonas Juodišius (1892–1950) – karininkas, brigados generolas.

⁶ Dvasiškai.

⁷ Plėšiant.